

De avonturen van Opa Boot

Zeeverhalen, verteld door Paula van der Horst

Inhoud

Pagina

6	Opa bouwt een boot.
10	Piraten Eiland.
13	Opa heeft een beetje heimwee.
15	Opa wil weer varen.
17	Opa en Oma vertrekken.
19	Onverwacht bezoek.
21	Nog meer onverwacht bezoek.
23	Gezinsuitbreiding.
25	De Storm.
28	Op een onbewoond eiland.

De avonturen van Opa Boot

De belevenissen van een opa en zijn boot

Verteld door Paula van der Horst

Opa bouwt een boot.

Er was eens een heel lieve opa, die geen zin had om altijd maar thuis te zitten. Neen, opa wilde avonturen gaan beleven. Hij hield heel veel van de zee. En hij heette ook “Opa Boot”. Hij bouwde een mooie, grote, sterke boot om naar verre landen te varen. Omdat hij een beetje bang was dat je niet overal benzine kon kopen, maakte opa er een boot van waarmee je ook kan zeilen. Hij zette een grote paal boven op de boot. Dat heet een mast. Aan die mast maakte hij de zeilen vast. Zo kon opa varen op de motor als er geen wind was. En als er wel wind was kon hij de wind in de zeilen laten blazen. En dan kon de wind opa overal naar toe waaien waar opa naar toe wilde.

Toen de boot klaar was, maakte opa het van binnen heel erg gezellig. Een lekker bed zodat hij lekker slapen kon. Fijne stoelen om in te zitten en een tafel om aan te eten. En hij maakte er ook een keukentje in, zodat hij lekkere dingen kon koken en bakken. En er waren ook nog een paar bedden voor zijn kinderen en voor zijn kleindochter Dio.

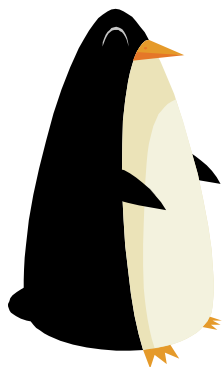

Dan konden die ook meevaren als ze dat leuk vonden. Toen de boot helemaal naar zijn zin was, ging hij uit varen.

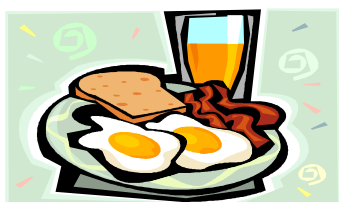
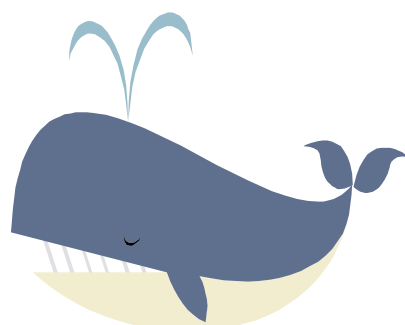
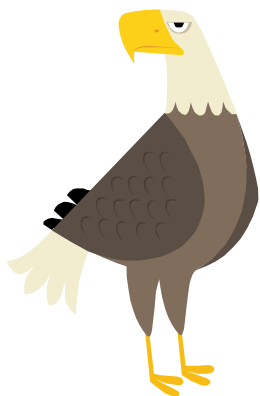
Op een mooie dag ging hij met die mooie boot de grote zee op. Hij dacht bij zich zelf: “Waar zal ik nu eens naar toe gaan? Ga ik naar Engeland of naar Amerika? Of blijf ik nog een poosje hier?” Oef, dat was een moeilijke vraag. Want hij had hele lieve kinderen en een hele lieve kleindochter. En die wilde hij eigenlijk niet zo graag missen. “Wat nu, waar zal ik naar toe gaan? Ga ik ver weg, of blijf ik dicht bij?”

En toen hij dat zat te bedenken kwam de wind en zei: “Pffffffffffff, hier is de wind. Pffffffffffff, en ik ben je Pffffffffffff vrind. Ik neem je mee mijn grote vrind. Pffffffffffff. Ik neem je mee naar Amerika, naar het zuiden

neem je mee naar Amerika, naar het zuiden van Amerika. Waar grote walvissen zijn en waar de zeeleeuwen spelen. Pfffffffffffff. Ik laat je de grootste vogels zien die er bestaan, Albatrossen en Condors. En pinguïns en flamingo's" "Oké," zei opa. "Dat is goed. Ik ga met je mee." En zo zeilde hij over die grote zee met de wind mee naar het verre, verre land dat Zuid-Amerika heet.

Opa ging een lekker hapje klaar maken in zijn mooie keukentje en toen hij lekker gegeten had ging hij lekker slapen. Hij dacht: "De wind is mijn vriend. Die zal wel goed voor me zorgen en maken dat ik in Amerika kom.

Maarr! "Dat gaat zomaar niet": dacht de wind. "Hij lekker slapen en ik hard werken. Ik kan niet gaan slapen ik moet altijd maar blazen en blazen. Pfffffffffffff, Pfffffffffffff".

De wind werd een beetje jaloers op die slapende opa. Hij wilde ook wel even slapen, de wind werd er zelfs een beetje boos van. Hij zei: "Pfffffffffffff, Pfffffffffffff, Pfffffffffffff." Steeds harder en harder. Hoe bozer hij werd omdat hij niet kon gaan slapen, hoe harder hij ging blazen.

Oei, oei!!! Het bootje begon steeds harder te zeilen, de zeilen klapperden in de wind, de boot ging zelfs een beetje scheef hangen. Maar dat was niet erg, want het was een heel goede boot. De boot dacht: "Mmmmm, wind waai jij maar. Je kunt mij toch niet pakken."

Er kwamen door de wind ook golven en die werden steeds hoger en hoger. En opa's boot zei weer tegen de wind: "Waa! jij die golven maar hoger en hoger, daar kan ik wel tegen. Je kunt mij toch niet pakken, want ik ben een héél goede boot."

Opeens werd opa wakker, en hij dacht; "Waar ben ik? En wat gebeurt er? Wat is er allemaal aan de hand? Oh, ja, dat is waar ook, ik ben op de boot en ik zit op de zee. De wind neemt me mee. Maar wat doet die wind nu toch allemaal?"

Waarom blaast hij mijn boot zo scheef zodat ik uit mijn lekkere warme bedje rol? Ik zeil hier toch zeker voor mijn plezier."

En opa trok lekkere warme kleren aan en ging naar buiten. Buiten gekomen zag hij die mooie, grote golven. Opa vond ze wel heel mooi maar ook wel een beetje eng. Opa riep tegen de wind en de golven: "Hé, waarom gaan jullie zo te keer? Dat hebben we toch niet afgesproken. Ik heb toch niets verkeerd gedaan. Zouden jullie niet eens stil zijn en slapen gaan?"

"Nee, dat kunnen wij niet.": ruisten de golven. "Dat kunnen wij alleen maar als de wind op houdt met waaien."

Opa stuurt.

"Nee," riep de wind. "Ik stop lekker niet. Ik ben boos en dan wil ik blazen, steeds harder blazen. Pffffffffffffff."

"Boos? Waarom ben je dan boos, wind?" riep opa.

"Nou, omdat ik alsmaar moet werken. Dat ik jou boot moet laten zeilen, terwijl jij lekker gaat eten en slapen. Ik vind dat niet eerlijk!!!! Pffffffffffffff, Pffffffffffffff."

"Ja, maar jij bent toch mijn vriend, lieve wind. Dat heb je zelf gezegd. Jij zou mij naar Amerika blazen. Maar zo hard vind ik echt niet leuk hoor!" zei opa een beetje verdrietig.

"Nou goed dan," zei de wind. "Ik zal dan wel wat zachter gaan blazen. Maar dan moet jij beter op je koers en op je zeilen passen en mij niet al het werk alleen laten doen!"

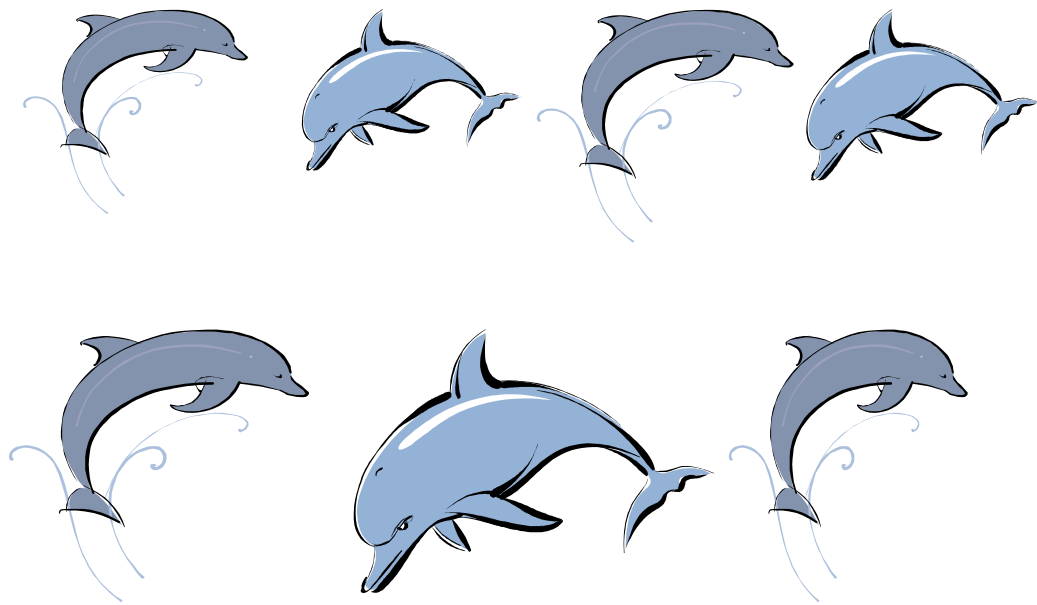
“Goed, goed. Ja, dat is een goed idee,” zei opa tegen de wind en de golven.

En opeens hoorde opa stemmen naast zich uit de zee opklinken. “Hoera, hoera! Dat is een goed idee! Dan zwemmen wij lekker een poosje met jou en je bootje mee.”

“Hé,” dacht opa. “Wat hoor ik nu? Ik hoor toch praten.”

“Ja, ja. Dat zijn wij,” riepen de stemmen. “Wie zijn jullie dan wel?” zei opa terug.

“Wij zijn dolfijnen, naast je bootje in de zee. Kijk maar! Zie je ons duikelen en springen?”

“Ohhh ja, ik zie jullie,” riep opa en hij stond van plezier te dansen op het dek. “Kijk uit opa, kijk uit!! Val niet in het water hoor. De zee is koud en diep. Houdt je goed vast opa!!” En dat deed opa natuurlijk. En de dolfijnen zwommen nog uren met opa mee. Dat vond opa wel heel gezellig, nu was hij niet meer zo alleen op die grote zee.

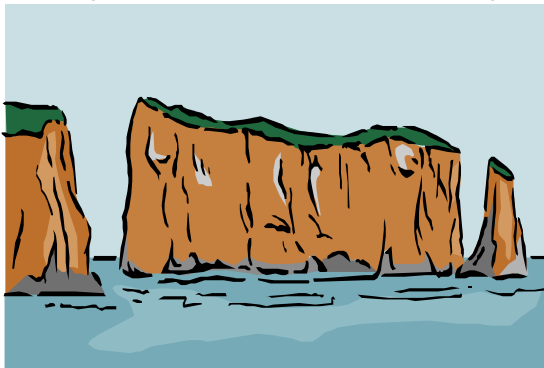

Piraten eiland.

De dolfijnen bleven nog een hele tijd opa gezelschap houden. De dolfijntjes vonden dat gezellig, opa vond dat gezellig en zo waren ze allemaal blij.

Maar de volgende dag toen opa's bootje in de buurt van een eiland kwam, riepen de dolfijntjes naar opa; "Opa, opa, luister eens, wij moeten hier terug. Wij mogen van onze papa's en mama's niet verder komen dan hier. Wij gaan nu naar huis, want verder op is het niet pluis"! Niet pluis, niet pluis, zei opa, hoezo niet pluis? Nou zie je daar dat eilandje, dat is het eilandje van de Piraten en als ze je zien, komen ze je pakken".

"Piraten?" vroeg opa.

"Wat zijn dat? Kun je dat eten?"

"Nee, opa! Malle opa.

"Natuurlijk niet.

Piraten zijn mensen die van mooie dingen houden. Die je bootje willen pakken en je horloge en je lekkere warme schoenen".

"Opa vaar niet te dicht langs het eiland, want als ze je zien willen ze je komen pakken".

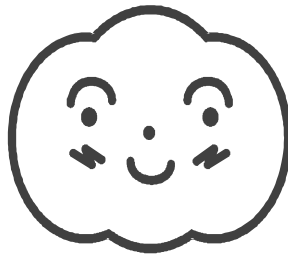
"Wees maar niet ongerust hoor dolfijntjes, ik ben niet bang. Ik vind, pak me dan, pak me dan, als je kunt, juist een heel leuk spelletje!! Gaan jullie nu maar gauw rechts omkeert, anders worden jullie ouders boos. Ik zal héél goed uitkijken hoor. Groeten thuis!"

"Ja, dat doen we. Dag opa. Dag, lieve opa. Tot ziens," riepen de tien dolfijnen in koor. En weg waren ze.

“Mmmm, wat nu,” dacht opa en zei tegen zijn bootje: “Wat weet jij er van bootje, heb jij wel eens gehoord van piraten op een piraten eiland?” “Tja,” zei het bootje. “Ik vaar er zo hard als ik kan. Je weet maar nooit.”

“Dat is goed bootje, maar wat zal ik doen? Ik moet ze natuurlijk een koekje van eigen deeg geven. Maar ja, hoe doe ik dat? Moet ik mijn snor misschien zwart verven, en mijn water pistooltje pakken?”

En zo begon opa allerlei plannetjes te bedenken om de piraten te slim af te zijn. En het bootje begon een flinke bocht te maken en steeds harder en harder te varen. En dat kwam omdat de wind zich er ook al mee kwam bemoeien.

“Pfffffffff, pfffffffff. Daar op het eiland is het echt niet pfffffffluis,” zei vriendje wind.

“O, o, kijk daar,” riepen de wind en het bootje tegelijk.

“Daar heb je ze, daar komen de piraten.”

“Wwwwaar,” zei opa een beetje geschrokken.

“Nou, daar!”, riepen de wind en de golven.

En opa keek nog eens goed, en toen zag hij wel vijf boten komen aan roeien en in iedere boot zaten wel vijf mannen. En ze zongen zo hard als ze konden: “*Row, row, row your boat gently down the stream, merrily, merrily, merrily, merrily. Live is just a dream!!!*”

“Oei, oei,” dacht opa. “Daar heb je ze. Wat nu? Wat moet ik nu doen?”

Hij rende de boot in, pakte vlug zijn zeeroversmuts, zette hem op zijn hoofd en zette een CD op met een cursus Spaans. Zo leek het net alsof er een heleboel mannen binnen aan het praten waren.

Hij ging vlug weer naar buiten en ging stoer achter het roer staan. En af en toe riep opa met strenge stem bevelen naar zijn bemanning die er helemaal niet was. En riep tegen de wind en zijn bootje: “Recht zo die gaat!”, en tegen het stuurkje: “Vijf graden stuurboord, een, twee, drie, vier, vijf. Nu een beetje bakboord!!”

Stuurboord betekent rechts in zeemanstaal en bakboord betekent links.

Door al die commando's te roepen, zette hij de piraten op het verkeerde been. Ze raakten helemaal in verwarring. Want hij hoorde de piraten roepen: “Hé, die zeeman is niet alleen!! Hij heeft een schip vol mannen. Hoor al die stemmen eens. Het zijn er misschien wel honderd!!! Dat kunnen wij nooit winnen, kom op we gaan er van door!”

En weg waren ze. Opa begon van blijdschap zo hard als hij kon een liedje te zingen. Hij was de piraten toch mooi te slim af geweest. En hij zong: *“Al die willen te kaapren varen, moeten mannen met baarden zijn. Jan, Roekoe, Joris en Corneel die hebben baarden, die hebben baarden. Jan, Roekoe, Joris, en Corneel, die hebben baarden en zij varen veel!!!”*

Opa heeft een beetje heimwee.

Op een dag zei opa tegen de wind: “Zeg wind, kun jij ook de andere kant op blazen?” “Pfffffffff, Pfffffffff. Ja zeker,” zei de wind. “Maar waarom?”

“Nou,” zei opa: “Ik voel me een beetje alleen. En ik zou mijn kindertjes en mijn kleindochter Dio wel weer eens willen zien”. Dan kan ik haar weer eens voorlezen en liedjes met haar zingen.

Dio wandelt in de regen

“Tja,” zei de wind: “Dat kan ik goed begrijpen. Maar als ik die andere kant op moet blazen, moet ik altijd héél hard blazen hoor. Geeft dat niet?”

“Neen hoor, ik ben groot en sterk, daar kan ik vast wel tegen.”

“Pfffffffff, Pfffffffff” zei de wind, “Kleed je dan maar warm aan, en roep me maar als je er klaar voor bent”.

Toen opa alles klaar had en zich warm aangekleed had, ging hij naar buiten om tegen de wind te zeggen dat hij klaar was. Buiten gekomen, riep hij; “Wind, Winnnnd, mijn beste vrind. Ik ben klaar hoor!”

“Goed zo, dat is mooi,” antwoordde de wind. “Houd je goed vast. Daar gaan we!”

En de wind maakte zijn wangen bol en begon te blazen en te blazen. “Pffffffffffff, Pffffffffffff.”

En daar gingen ze dan, op weg naar huis. De wind kreeg er zo’n plezier in dat hij steeds harder en harder ging blazen.

Hij vergat zelfs dat opa’s bootje maar een klein bootje was op die grote zee. En wat dacht je van die golven? Die deden naar hartenlust mee.

Die golven ruisten en bruisten om opa’s scheepje. “Oefff,” dacht opa: “Zo hard hoeft het ook wel weer niet.”

Maar zo kwam opa weer gauw thuis. Hij bedankte de wind en zei tegen de wind: “Ik kom gauw weer terug hoor, wil jij

een beetje op mijn bootje passen als ik weg ben? Want nu ga ik eerst gauw naar mijn kindertjes en naar Dio. Dag wind, tot de volgende keer.”

Oh, wat was iedereen blij, toen ze zagen dat opa weer boven water was. “Waar ben je toch geweest? Waar heb je toch gezeten? En wat zie je er goed uit en zo lekker bruin!”

En Opa vertelde zijn avonturen die hij met de wind en de boot beleefd had. “En...,” zei hij, “ik ga gauw weer. Dat heb ik de wind beloofd. Maar eerst blijf ik nog een poosje hier en ga mijn bootje weer helemaal mooi en sterk maken en dan vaar ik weer naar verre landen toe.”

Opa wil weer varen.

Op een heel mooie, zonnige dag was opa aan zijn bootje aan het werken. En omdat het zo'n mooi weer was zong er een vrolijk liedje bij. Opa zong uit volle borst. *“Opa bakkebaard heeft een bootje, en op dat bootje daar is het goed. Opa bakkebaard is aan 't werken en weet jij wat hij doet? Hij verft de boot met een bezem met een bezem, hij verft de boot, zo verft hij zijn boot”*.

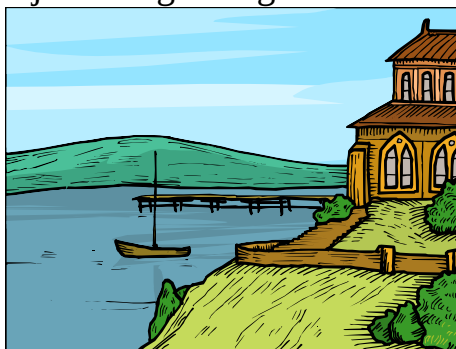
Opeens klonk er een stem naast de boot, en die stem zei; “Hé meneertje, wat bent u vrolijk en wat hebt u een mooie boot.”

“Ja,” antwoordde opa. “Het is een pracht boot, hè? Wilt u haar eens zien?”

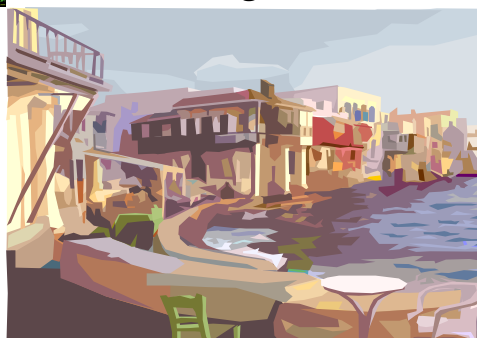
“Oh ja, graag. Dat zou ik graag willen. Ik wil best graag even uw mooie even bootje zien hoor.”

“Goed,” zei opa. “Kom maar binnen en kijk maar eens rond. Dan zet ik een kopje thee.”

”Dat is een goed idee,” zei het mevrouwtje. En al gauw zaten zij samen gezellig te kletsen.

Opa vertelde over zijn vriend de wind en dat hij binnenkort weer zou gaan varen. En dat hij naar verre vreemde landen wilde varen. Hij wilde graag kennismaken met witte, gele, bruine, en zwarte mensen. En van alles en nog wat zien.

“Ah, dat is leuk,” zei het mevrouwtje. “Mag ik soms met je mee?” Opa keek even een beetje bedenkelijk en zei: “Ja, dat zou wel gezellig zijn, maar soms is het wel eens een beetje eng hoor. Want als mijn vriendje de wind zijn bokkenpruik op heeft, gaat hij wel eens flink te keer. En dan blaast hij en blaast: “Pffffffffffff.” Zo hard, dat de golven er wild van worden. Zou je dan niet bang zijn?”

Daar moest het mevrouwtje wel een beetje over nadenken. En na tien tellen nagedacht te hebben zei ze: “Ja, ik zou misschien af en toe wel eens een beetje bang zijn, denk ik, hoor. Maarrrr dat is toch het avontuur, niet waar? Wanneer vertrekken we?”

“Overmorgen,” zei opa. “Dan komen de kinderen ons uitzwaaien.”

Opa en Oma vertrekken.

Twee dagen later was het een drukte van jewelste rondom opa's bootje. Het bootje gromde van plezier. Hij genoot van al die belangstelling en dacht: "Mmmm, dat is nog eens een leuk vertrek. Zo wil ik wel vaker vertrekken. Wat fijn dat al die lieve kinderen ons komen uitzwaaien. Kom op opa, gooi die trossen maar gauw los laten we maar gaan," dacht het mooie glanzende bootje.

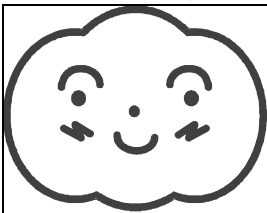
En eindelijk, daar kwam opa en die riep: "Oké gooi maar los die trossen. Laten we gaan!!!"

Iedereen begon te zwaaien en te roepen en te toeteren. "Dag opa, dag oma, veel plezier, wees voorzichtig, dag, daaaagggggg!"

En daar ging het bootje de haven uit.

Oma pinkte gauw een traantje weg, en opa hield de oogjes ook niet helemaal droog. Maar dapper gingen ze door, vrolijk lachend en zwaaiend vele avonturen tegemoet.

Iedereen begon te zwaaien en te roepen en te toeteren. "Dag opa, dag oma, veel plezier, wees voorzichtig, dag, daaaagggggg!" En daar ging het bootje de haven uit. Oma pinkte gauw een traantje weg, en opa hield z'n oogjes ook niet helemaal droog. Maar dapper gingen ze door, vrolijk lachend en zwaaiend, vele avonturen tegemoet.

Al gauw kwam de wind hen tegemoet en die riep al van verre; "Pfffffffff, Pfffffffff. Wat ben ik blij om je weer te zien opa. Maar je bent niet alleen. Wie heb je daar bij je?"

"Ja wind, dit mevrouwtje wilde graag met ons mee, zij wil ook veel avonturen beleven en naar verre landen varen."

"Mmmm, Pfffffffff, Pfffffffff," zei de wind. "Dat is wel goed, maar nu ben ik weer helemaal alleen."

"Hallo wind," zei het mevrouwtje. "Leuk om kennis met je te maken. Ik heb al veel over je gehoord. En jij bent toch zeker niet alleen. Je hebt al die golven om je heen, om er mee te spelen. En wat dacht je van al die mooie vogels, die om je heen zweven? Dat is toch óók heel gezellig. En om ons bootje

naar al die verre landen te blazen? Dat is toch ook geweldig. Kop op wind, laten we gaan; fijn met z'n allen!"

De wind bolden zijn wangen en begon te blazen; Eerst nog een beetje somber. Maar toen hij zag hoe al zijn vriendjes vrolijk werden van zijn geblaas begon hij steeds vrolijker te blazen.

De wind blies er een vrolijk windje uit en zong vrolijk:

"Alles in de wind, alles in de wind. Daar loopt een schipperskind. Alles in de wind, alles in de wind. Daar loop een schipperskind. Kom hier Rosa, je bent m'n zusje. Je bent m'n zusje. Kom hier Rosa, je bent m'n zusje, ja, ja!" En zo werd het allemaal toch heel leuk.

"Oma, kom eens gauw kijken! Daar komen mijn vriendjes de dolfijnen weer," riep Opa.

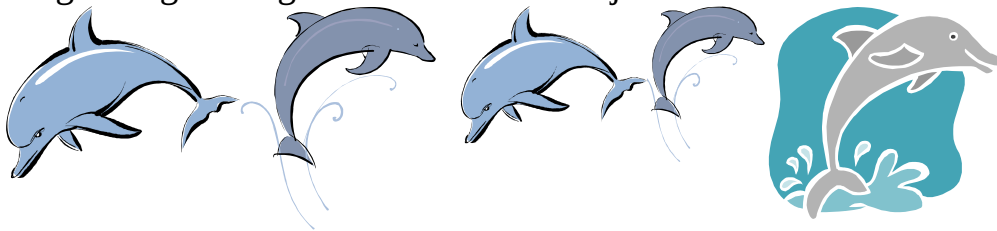
"Hoi, dolfijnen zijn jullie er ook weer?" riep opa naar de dolfijnen.

"Ja, ja, fijn dat je weer op het water bent opa," riepen de dolfijnen terug. "Kijk eens even goed opa en kom eens even kennismaken met onze baby dolfijnen. En wie is dat daar, wie heb jij daar bij je op je bootje?" : riepen de dolfijnen.

Opa riep terug: "Dit mevrouwtje wilde graag met mij mee."

Oma klapte in haar handen van plezier en riep: "Wat ben ik blij om kennis te maken met jullie, en wat hebben jullie een schattige babydolfijntjes bij jullie. Hoe heten ze en hoe oud zijn ze?"

"Zeg eens gauw tegen die mevrouw hoe jullie heten."

Jop

Dikkie

Dolfie

Dio

Anne-Meike

Meteen klonk er vanuit de zee: "Ik ben Dolfie. En ik ben Dikkie. En ik ben Jop. En ikke ben Dio."

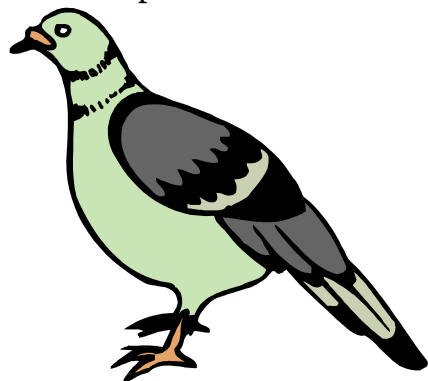
"Hé, dat is ook toevallig," riep Opa. "Mijn kleindochter heet ook Dio."

"En ik heet..." kwam er achteraan met een deftig stemmetje: "...Anne-Meike. En ik ben de oudste."

"Ja, dat dachten we al," lachten opa en oma. "Leuk om jullie allemaal weer te zien," zei opa. En de dolfijnen en hun dolfijnen kindertjes hielden opa en oma nog lange tijd gezelschap.

Onverwacht bezoek.

Op een morgen werden opa en oma wakker van een vreemd geluid op het dek. Ze hoorden een paar keer een zachte plofff. En even later weer een raar zacht geplof. Ze gingen allebei op onderzoek uit, want ze waren nieuwsgierig waar dat gekke geplof vandaan kwam. Eerst zagen ze helemaal niets. Maar opeens zagen ze in een klein hoekje, een mooie grijze duif die zich verstopt hield.

Roekoe

“Ach, kijk nou eens,” zeiden opa en oma tegen elkaar. “Een duif. Hoe komt die nu helemaal hier? Die is ver van huis vandaan. Die duif is zeker verdwaald. Ach die arme duif, ik geloof dat hij doodmoe is. Hij heeft misschien ook wel honger en dorst. Hebben wij wat te eten en te drinken voor hem,” zei oma.

“Nou,” zei opa. “Laat hem eerst maar even uitrusten. Dan zetten we straks wel wat water en brood voor hem neer.”

Na een hele lange tijd zagen opa en oma dat de duif een beetje wakker werd. En ze zagen dat de duif een beetje van hen schrok en een beetje bang was van die twee grote mensen.

Daarom zeiden ze tegen het duifje: “Wees maar niet bang hoor, duif. Wij doen je niets. Eet en drink maar eens een beetje en rust maar goed uit.”

Het beestje keek nog wel een beetje angstig, maar het had zo’n honger en dorst dat hij toch een beetje at en dronk. En daarna viel hij meteen weer als een blok in slaap. Dat duurde zo een paar dagen. En op de vierde dag was hij pas uitgerust. Toen was hij ook niet meer zo bang voor die twee grote mensen en vroeg aan opa en oma: “Waar gaan jullie naar toe? Mag ik met jullie mee varen? Ik denk dat ik verdwaald ben en ik durf niet meer naar huis te vliegen. Het is zo ver weg en ik ben een beetje bang dat ik in het water val.” Hij ratelde maar door van opluchting. “Als jullie er niet met jullie bootje geweest waren, was ik vast en zeker in het water gevallen en

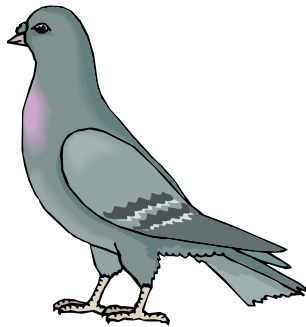
verdronken. Ik had zo'n honger en dorst en ik was zo vreselijk moe. Ik kon niet meer. En toen zag ik opeens jullie bootje en liet me gauw op een mooi plekje neer ploffen. En hier ben ik dus!! Ik heet Roekoe. Hoe heten jullie en waar komen jullie vandaan? En waar gaan jullie naar toe? Hebben jullie kinderen en, en....."

"Ho, ho," zeiden opa en oma. "Rustig aan, dan vertellen we je alles. Maar alles op zijn tijd."

Nog meer onverwacht bezoek.

Precies op het moment dat opa en oma een lekker kopje thee zaten te drinken, hoorden ze weer een plof op het dek. “Oma, hoorde jij ook iets op het dek ploffen?”

Duifke

“Ja, sssst,” zei oma ik hoor iets. “Er zit iets op het dek te zuchten en te kreunen lijkt het wel. Zullen we eens eventjes gaan kijken?”

Duifke en Roekoe

Opa en oma klommen de kajuit uit en wat zagen ze tot hun grote verbazing? Een duif. Nog een duif!

Duif Roekoe zat al naast het andere duifje. Hij had zijn vleugel om het duifje heen geslagen. Duif Roekoe keek opa en oma heel blij en ook een beetje bezorgd aan en zei: “Opa en Oma mag ik jullie voorstellen aan mijn vriendinnetje Duifke”.

“Duifke, dit zijn opa en oma boot”.

“Ja, ja,” hijgde het kleine duifje. “Leuk u te leren kennen. Maar ik ben zo moe, zo moe.”

Oma vroeg: “Hoe kom jij nu helemaal hier verzeild?”

“Ja,” zei duif Roekoe. “Hoe kom jij toch helemaal hier. We hadden toch afgesproken dat jij thuis alvast een nestje voor de eitjes ging bouwen.”

“Ja, ja, dat weet ik. Dat was ik ook van plan. Maar toen jij naar rechts ging en ik naar links, naar huis, begon het opeens héél hard te waaien. Ik moest gewoon met de wind mee vliegen of ik nou wilde of niet, die wind bleef maar tegen mij aan blazen. Hij blies mij helemaal de zee op. Hij blies mij helemaal hierheen. En toen opeens liet de wind mij los en viel ik met een harde plof hier op deze boot. En ik was zo bang, ik was zo bang dat de eitjes uit mijn buikje in de zee zouden vallen,” vertelde het duifje. “Maarrrr Roekoe, lieve Roekoe, wat doe jij hier? Hoe kom jij hier?”

“Tja,” zei duif Roekoe, terwijl hij een beetje begon te blozen.

“Tja, ik denk dat ik verdwaald ben. En toen ik zo moe was en

bang was dat ik in de zee zou vallen, ben ik op de boot van opa en oma geland. Opa en oma hebben mij te eten en te drinken gegeven.”

“Nou, nou, nou, het is me wat,” zei opa. “Ik denk dat het duivinnetje ook even wat moet eten en drinken en dat ze daarna maar eens gauw een tijdje lekker moet gaan slapen.”

“Dat is een goed idee opa”, zei oma. En ze ging vlug wat lekkers voor het duifje Duifke halen. En toen duifje Duifke een beetje gedronken en gegeten had vielen haar oogjes toe!”

En opeens kwam daar de wind en hij riep al van verre: “Pfffffffff, pfffffffff. Hé, hoe is het daar? Hoe gaat het er mee? Is het duivinnetje Duifke al aan boord?”

“Hij, jij daar wind,” riepen opa, oma en duif Roekoe in koor. “Wat weet jij daarvan? Hoe weet jij dat hier nog een duifje op het dek is neer geploft?”

“Pfffffffff, pfffffffff. Ik weet altijd alles en ik zie en hoor ook altijd alles. Het arme duifje was zo eenzaam en alleen. En toen heb ik haar zomaar eventjes naar hier geblazen. Kleine moeite nietwaar? Pfffffffff, pfffffffff. Ik ga er weer van door, hoor. Gegroooooooooeetttt. Pfffffffff.”

En weg was de wind.

” Kom zei opa”, “ laten we allemaal gaan slapen, het is een drukke dag geweest”.

Gezinsuitbreiding.

De volgende dag was het stralend mooi weer. Het zonnetje scheen héél lekker. De lucht was mooi blauw en de golven ruisten langs het bootje, dat het een lieve lust was. Opa en oma kookten een lekker eitje en persten wat sinaasappeltjes uit. En ze zette een lekker kopje koffie voor bij het ontbijt. En ze zaten net lekker te ontbijten toen duif Roekoe heel opgewonden binnen kwam.

“Opa, Oma! Kom gauw kijken. Kom gauw mee naar buiten. Kom eens kijken naar de mooie eitjes die duifje Duifke gelegd heeft in ons nestje. Duif Roekoe trippelde wild van plezier. Opa en oma renden naar buiten, achter duif Roekoe aan. En ja hoor, daar zat een trotse jonge moeder duif met vijf mooie glanzende duiveneitjes.

“Ohhhhh, wat prachtig,” stamelden opa en oma. “Oh Duifke, wat zijn ze mooi. Wat zijn die eitjes mooi!”

“Ja hé, ze zijn mooi gelukt,” zeiden de duifjes blij. “En nu maar wachten totdat de kleintjes uit hun eitje komen.”

“Het is me wat,” zei opa. “Eerst was ik helemaal in mijn ééntje. Toen waren we met z’n tweeën. Daarna met drie, en opeens met vier. En straks met die vijf er bij, zijn we met negen. Met de wind erbij maakt tien.

“Tjonge jonge, het is me toch wat, oma,” zei opa nog een keer. “Kom laten we maar gauw gaan ontbijten.”

“Hallo, hallo, pffffff, pffffff, waar zijn jullie, pffffff. Opa en oma, kom eens naar buiten. Pffffff, pffffff.

“Hoi wind, heb je de mooie eitjes al gezien?” vroegen opa en oma aan de wind.

“Ja mooi hoor, maar ik heb nu geen tijd, ik heb het heeeeeeelllll druk. Ik moet hard gaan waaien. Ik kan er niets aan doen, maar het moet. Ik kom jullie waarschuwen. De eitjes moeten goed worden opgeborgen zodat ze niet kunnen breken. Pffffff, pffffff. Horen jullie het al, ik begin al harder te waaien. Opa, maak je zeilen kleiner, of haal ze weg. Jullie moeten alles goed vast maken zodat er niets stuk kan vallen.” “Oh, oh, wordt het dan zo erg? Ga je dan zo vreselijk hard blazen, lieve wind? Dat hoeft toch niet, dat is toch niet nodig,” riep oma uit. Jawelllll, jawelll. Het moet. Ik kan niet anders. Ik kan het niet tegenhouden. Ik moet gaan. Schiet op opa en oma. Zorg dat alles in orde is, want als ik straks terug

kom blaas ik bar en boos! De golven en ik zullen met jullie bootje gaan spelen. Wees voorzichtig, kijk goed uit. Ik zal aan de dolfijnen vragen om op jullie te passen. Zij houden wel van storm en hoge golven”.

Opa en oma gingen gauw aan de slag. De zeilen werden kleiner gemaakt, de duifjes en hun eier-kindjes kregen binnen een mooi warm en veilig plekje. Alles werd goed vast gemaakt. Opa en oma deden hun lekkere warme kleren aan en trokken ook hun nieuwe rode reddingsvesten aan. Je weet nooit waar het goed voor is.

Een poosje later was alles klaar en zaten ze te wachten op het lelijke weer. “Wel spannend, hè,” zeiden opa en oma tegen elkaar. Maar het is niet leuk dat er harde wind komt.

“Toch is het wel aardig van ons vriendje de wind, dat hij ons even kwam waarschuwen. Jammer, dat hij af en toe zo hard moet blazen. Het zou fijn zijn als hij ergens anders kon gaan uit razen. Plaats genoeg, zou je zo denken. Laten we maar hopen dat vriendje wind zich nog gaat bedenken”.

Maar helaas, de wind bedacht zich helemaal niet. Hij had zich wel willen bedenken, maar hij kon het niet. Hij kwam als een razende Roeland aan gestormd.

De storm.

“Pfffffffff, pfffffffff. Jongens daar ben ik dan. Wees voorzichtig en pas goed op elkaar, want het wordt ruig, heel ruigggggghhhhh.”

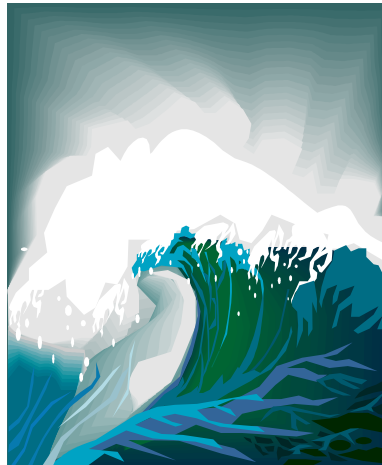
En weg was de wind weer.

“Oh,” dacht opa even later. Als het zo blijft dan valt het nog wel mee. Dan is het net een storm in een glas water.”

Ook oma dacht: “Ik hoop dat het zo blijft, en dat vriendje wind zich heeft vergist.”

Maar helaas! Jammer genoeg had de wind zich niet vergist. Want het begon steeds harder en harder te waaien. En een uurtje later was het een echte storm.

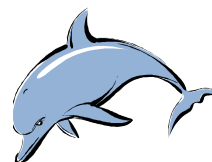
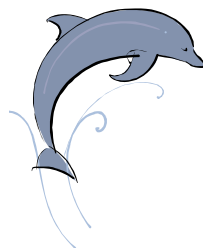
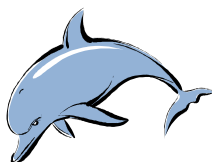
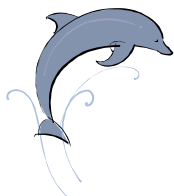
Toen de wind nog even langs kwam, zei hij geen pfffffffff meer maar hij bulderde van Boehhhhhh, boehhhhhh. En ook de golven ruisten niet gezellig meer rondom opa's bootje. Oh nee, zij klotsten en bruisten, en rolden schuimend onder opa's bootje door. Nu was het niet meer zo gezellig. Opa en oma werden een beetje koud en nat, ondanks hun lekkere warme kleren.

Net toen oma wilde zeggen dat ze het nu even niet meer zo leuk vond, hoorden ze naast de boot, vrolijk roepen. “Opaaa, Omaaa!!!!”

“Kijk opa,” zei oma. “Daar hebben we de dolfijntjes weer.”

De dolfijntjes riepen om het hardst!; “Hoi, opa en oma! Lekker stormpje hè?”

Moet je ons eens kijken, het is zó leuk om over en in de golven te duiken!! Waarom proberen jullie dat ook niet? Kom er ook in, trek je zwempak aan, en duik met ons mee!!”

“Maar dolfijnen toch! Voor jullie is dat dol fijn, maar niet voor ons, hoor. Wij zijn mensen en wij zouden het al heel gauw koud krijgen en moe worden en dan verdrinken. Neen hoor, wij blijven lekker op ons bootje en zullen wel naar jullie kijken. Een andere keer, wanneer het heel mooi weer is, dan zwemmen we wel een keer een stukje met jullie mee!”

“Dat is goed,” riepen de dolfijntjes. En.... weg waren ze. Opa en oma hoorden ze nog een poosje hoesten en proesten van plezier. Opeens klonk er een ander stemmetje. Dit keer niet uit het water, maar vanaf het stuurwiel. Het stuurtje riep: “Oma, opa! Ik houdt het niet meer. Kom gauw, jullie moeten mij helpen sturen!” riep het stuurtje verschrikt. “Ik ben zo moe. Ik heb er gewoon weg pijn van in mijn spaken.”

Oma stuurt de boot.

“Goed, goed jongen. Ik kom je helpen,” riep oma.

En oma ging is een grote spreidstand achter het stuur staan, pakte het stuur stevig vast en riep tegen Stuurtje: “Oké Stuur, daar gaan we dan. We doen het met z’n tweetjes.” En samen met het stuurtje stuurde zij de boot, de ene golf op en de andere golf weer af.

“Zeg opa,” riep oma. “Dit is leuk zeg. Ik houd dit nog wel een poosje vol.” Van plezier begon oma een versje te zingen dat ze vroeger op school had geleerd. Ze zong zo vrolijk dat opa er om moest lachen en mee ging zingen.

“Daar was laatst een meisje loos, die wou gaan varen, die wou gaan varen”. Daar was laatst een meisje loos, die wou gaan varen als lichtmatroos!”

“Opa, ga jij eens een lekker kopje soep maken. En geef de duifjes ook een beetje eten en drinken. Na de soep ben jij aan de beurt om te sturen. We gaan het stuurtje om beurten helpen.”

“Oké oma! Dat is goed. Ik maak straks een lekker soepje. Maar eerst maak ik de zeilen nog een beetje kleiner.”

Dat was wel gemakkelijk gezegd maar niet zo gemakkelijk gedaan, hoor. Opa moest helemaal naar voren naar de grote mast.

Stapje voor stapje ging opa er naar toe terwijl hij zich heel goed vasthield.

Net toen hij daar was aangekomen kwam er een héééle hoge golf aangerold. Opa greep net op tijd de grote mast stevig vast. Opa hoorde oma nog roepen. “Opaaaa, houd je goed vaaasst!”

De grote golf rolde helemaal over het bootje en ook, zomaar in opa’s laarzen.

“Brrr, dat is koud! Nu heb ik hele natte voeten,” dacht opa. Maar opa had geen tijd om aan zijn natte voeten te denken, want het zeil moest nodig kleiner gemaakt worden.

Toen opa klaar was met het reven (want zo heet het kleiner maken van zeilen op een boot), ging hij gauw terug naar oma in de kuip. Hij zei tegen oma: “Zo! Nu ga ik een kopje soep maken en gauw droge sokken aantrekken.”

Toen opa weer warme voeten had en de soep klaar was werd de storm gelukkig een beetje minder. Daarom kon Stuurkje het weer zonder hulp en konden opa en oma genieten van hun kopje soep.

Ze zeiden tegen elkaar: “Wat een geluk dat wij zo’n goede en sterke boot hebben en zo’n flink stuurkje.” En het stuurkje dacht; “Wat een geluk dat Oma en Opa zo goed hebben meeg geholpen”.

En het bootje dacht: “Wat ben ik toch een sterke boot en wat heb ik toch een goed stuurkje. En wat zijn opa en oma een goede schippers”.

En weet je wat de wind en de golven dachten? “Wat zijn wij blij dat we klaar zijn met storm en golven maken”.

En de duifjes zeiden: “Wat hebben wij hier binnen een lekker nestje.”

Op een onbewoond eiland.

Opa en Oma hadden al een hele tijd geen land meer gezien. Weken lang hadden ze alleen maar elkaar, de lucht en de zee gezien. Soms kwamen de dolfijnen even gedag zeggen en om de boot spelen.

Oma stond voor op de boeg met de verrekijker te kijken, toen ze opeens in de verte een eiland zag. Ze riep Ahoyyyy, opa ahoy. Land in ziiiicht.

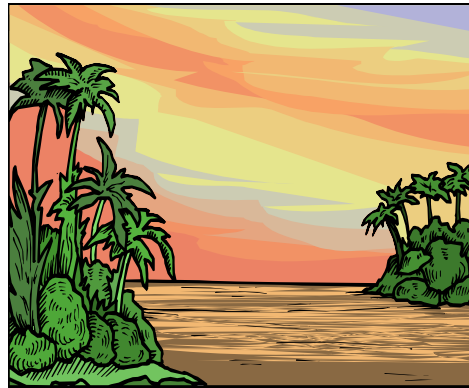
Opa schrok zich een hoedje en kwam naar buiten gerend. Hij riep verschrikt: “Waarom schreeuw je zo? Wat is er aan de hand?”

Ik zie land, ik heb land gezien,” zei oma blij.

“Waar dan, ik zie niks,” zei opa.

“Kijk dan goed. Daar in de verte ligt een eiland”.

“Oh ja, nu zie ik het ook zei opa.”

“Oh, opa,” zei oma. “Gaan wij daar even naar toe? Kunnen wij niet even aan land gaan? Ik zou zó graag m’n benen even willen strekken. Ik zou zo graag weer eens even een stukje willen wandelen”.

Duif Roekoe en duivinnetje Duifke, die ook op al die drukte af gekomen waren, zeiden: “Oh ja, opa! Dat zou fijn zijn. Dan kunnen wij even een lekker stukje vliegen. We worden gewoon stijf van alsmaar op ons nest te zitten”.

“Mm,” bromde opa een beetje. “Ik zou liever lekker doorvaren zodat we over een paar dagen in een mooie baai voor anker kunnen gaan. Zo verliezen we eigenlijk wel veel tijd. Maar goed, laten we maar eens naar binnen gaan en op grote zeekaart kijken. Als er allemaal rotsen liggen en er geen goede ankerplek is dan varen we door hoor!”

Oma antwoordde: “Dat is goed. Maar ik denk niet dat er rotsen liggen, want ik zag door de verrekijker een héél mooi wit strand en ook grote palmbomen.”

Even later stonden ze met zijn allen op de grote zeekaart te kijken. Duif Roekoe op opa’s schouder en Duifke op oma’s schouder.

“Ah, zie je wel dat het kan!” riepen de drie uit.

En toen moest opa wel bakzeil halen en zei: “Nou vooruit dan maar, laten we ons voorbereiden om ten anker te gaan en om straks aan wal te gaan”.

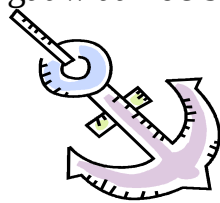
“En ik dan, jullie vergeten mij helemaal.” riep het bootje. “Ik kan natuurlijk niet mee! Ik moet weer thuis blijven! Dat vind ik niet leuk hoor!”

“Sorry boot,” zei opa terwijl hij bootje een buiskap- klopje gaf. “Je hebt gelijk. Maar jij kunt als wij weg zijn een poosje lekker uit rusten en op het anker passen.

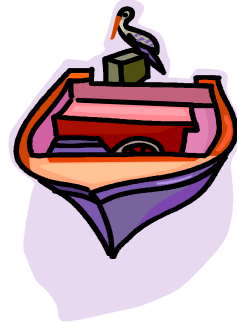
“En...ook op onze eitjes! Want het zal niet lang meer duren of de baby duifjes zullen uit hun schaaltes willen komen,” riepen de duifjes.

“Weet je wat, boot?” zei oma. “Als er iets aan de hand is of als je een beetje bang bent, dan zet je het witte knipperlichtje boven op de mast maar aan. Als wij dat zien, komen we snel terug geroeid. is dat een goed idee?”

“Nou ja, vooruit dan maar.” zei het bootje. En toen gingen ze gauw aan de slag.

Opa en oma ruimden de zeilen netjes op en opa maakte het anker alvast klaar. De duifjes dekte hun eitjes lekker toe, zodat de eitjes het niet koud konden krijgen. En een half uurtje later lagen ze op een mooi plekje bij het strand voor anker.

Gauw werd Blauwtje, het kleine roeibootje, te voorschijn gehaald. Ze pompten hem op en legden haar in het water. Toen iedereen klaar was stapten ze voorzichtig in. Ze roeiden naar het strand en legden Blauwtje met een touwtje vast aan een palmboom.

“Ohhhh,” zuchtten ze alle vier. “Wat is het hier mooi! En zo stil! En wat een mooie palmbomen. Ohhh, wat mooi.” De duiven vlogen van de ene boom naar de andere boom en een plezier dat ze hadden.

En Oma riep vrolijk tegen opa toen ze hard weg liep. “Opa, opa pak me dan als je kan!” “Je kunt me lekker toch niet pakken!” “Oh nee, oh nee, riep opa, dat had je gedacht, ik heb jou zo te pakken!” “Een stukje verder liet oma zich lachend met een plof in het mooie witte zand vallen en gaf opa een knuffel en zei;

“Wat is het hier mooi, ik zou hier wel voor altijd willen blijven”. “Maar ja, we kunnen ons bootje niet te lang alleen laten. Laten we terug roeien. Ze liepen terug naar Blauwtje het roeibootje.

Maar toen ze het strand opliepen, zagen ze Blauwtje niet meer liggen. Alleen het stuk touw, waar Blauwtje mee was vastgelegd, lag er nog. “Dat is raar, hoe kan dat nou? Kijk oma het touw is gebroken. Dat is raar. Maar hoe komen we nu op het bootje terug? Het is wel ver om te zwemmen. En ik weet niet of er hier ook haaien zwemmen. Wat nu? Laten we even rustig na denken. Hoe laat is het, oma?”

“Vier uur,” zei oma. “Mmm,” zei opa. “Over een paar uur draait de stroom en ik denk dat Blauwtje dan wel terug zal drijven naar het strand. En zo niet, dan zit er niets anders op dan te gaan zwemmen.”

“Goh opa! Als we toch op Blauwtje moeten blijven wachten, zullen we dan een kampvuur maken en de broodjes roosteren die in mijn rugzak zitten? We kunnen ook een kopje thee zetten. Ik heb een watervalletje gezien. Daar kunnen we water halen. Ik heb ook ergens een blikje zien liggen. Dát kunnen we mooi gebruiken om theewater in te koken. Oh, opa, romantisch, hè? Ik vind het wel leuk hoor,” zei oma.”

“Romantisch, romantisch! Ik vind er niets romantisch aan hoor. Ik zou liever zien dat Blauwtje terug kwam drijven zodat we naar ons bootje terug konden,” mopperde opa. Maar toch ging hij op zoek naar takjes om een vuurtje te maken terwijl oma naar het watervalletje ging om water te halen. Later, toen het al een beetje donker werd, kwamen de duifjes ook bij het kampvuur zitten. Ze zeiden: “We hebben zo lekker gevlogen en het is hier zo mooi. We zouden hier wel voor altijd willen blijven”.

“Dat zei oma ook al,” zei opa. “Zeggen jullie het maar niet te hard, anders moeten we hier allemaal voor altijd blijven als Blauwtje niet terug komt”.

Toen ze na een lekker broodje en een kopje thee, allemaal een beetje zaten te doezelen en te mijmeren, schrokken ze opeens allemaal klaar wakker.

“Hé, ik hoor iets,” zei opa. “Horen jullie ook een raar geluid?”

“Ja, ik hoor iets schuren en bonken,” zei oma.

“Laten we maar eens gaan kijken,” zei opa. Opa liep voorop naar het strand en oma en de duifjes kwamen achter hem aan.. Verrast riep opa: “Het is Blauwtje! Het is Blauwtje ze schuift over het strand! Ze is toch terug komen drijven!”

In looppas liepen ze naar het roeibootje. “Ohh, poehh, brr,” hoorden ze het roeibootje kreunen. “Ik heb me een Blauwtje gezocht om jullie weer te vinden. Maar ik heb jullie gevonden. Oh wat ben ik blij. Gelukkig ben ik onderweg een groep dolfijnen tegen gekomen. Die hebben me een heel eind hierheen geduwd. Anders had ik jullie vast niet meer terug gevonden. Oeff, wat ben ik opgelucht!”

“Nou;” zei opa: “Anders wij wel. Wij zijn blij je weer te zien, hoor. Ik zal je straks wel naar ons bootje terug roeien. Maar eerst gaan wij ons kampvuur uit maken en alles opruimen en schoonmaken.”

Zo gezegd, zo gedaan. Toen ze klaar waren roeiden ze terug en ze vertelden het hele verhaal aan bootje. Die zei: “Ik ben blij dat jullie allemaal weer veilig aan boord gekomen zijn. En nu gaan we allemaal lekker slapen in ons eigen bedje.”

Even later lagen ze allemaal lekker te dromen. Opa en oma in hun warme bedje en de duifjes op hun mooie eitjes in het lekkere nestje. Opa’s bootje achter zijn anker en Blauwtje aan een nieuw en sterker touwtje.

